

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X, narozena X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. MV-160551-4/SO-2024

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 8. 2024, č. j. OAM-9196-14/DP-2024, jímž byla podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem ostatní/jiné, neboť žalobkyně neplnila před podáním žádosti účel, pro který jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
2. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobkyni vydáno s platností od 10. 6. 2022 do 31. 8. 2023 za účelem studia, konkrétně studia přípravného kurzu českého jazyka pro cizince ke studiu akreditovaného bakalářského studijního oboru „Účetnictví a finanční řízení podniku“ při jazykové škole Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „PF UJEP“).
3. Na základě žádosti žalobkyně ze dne 17. 8. 2023 jí byl prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem studia, a to bakalářského studijního programu „Mezinárodní vztahy a diplomacie“ na University College Prague (dále „UCP“), s dobou platnosti od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Následně podala dne 10. 4. 2024 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána za účelem absolvování jednoletého kurzu českého jazyka (přípravný kurz ke studiu na vysoké škole) organizovaného DOCEO – Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky, s.r.o. (dále jen „DOCEO“), a to v časovém rozmezí od 1. 5. 2024 do 31. 3. 2025.
4. Správní orgán I. stupně při zkoumání, zda žalobkyně plnila účel dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, kontaktoval DOCEO se žádostí o součinnost a sdělení informací k průběhu jejího studia. Ze sdělení DOCEO ze dne 27. 5. 2024 vyplývalo, že žalobkyně je účastnicí jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince v období od 16. 4. 2024 do 31. 3. 2025, studuje s docházkou ve výši 84 % a řádně si plní své studijní povinnosti v prezenční výuce.
5. Ze sdělení studijního oddělení UCP ze dne 7. 5. 2024 správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyni bylo studium ukončeno, a to z důvodu nedoložení nostrifikace, ke dni 19. 2. 2024. Dále bylo dne 4. 6. 2024 správnímu orgánu I. stupně studijním oddělením UCP sděleno, že žalobkyně na jejich škole studovala v akademickém roce 2023/2024 (od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024) v zimním semestru v prezenční formě bakalářského studia v programu „Mezinárodní vztahy a diplomacie“. V tomto semestru získala 0 kreditů. Ke sdělení byl připojen výpis ze studijního systému, podle něž si žalobkyně v zimním semestru 2023 zapsala pouze dva předměty, a to „Politologie“ a „Úvod do mezinárodních vztahů“ (se způsobem ukončení „zkouškou“), ani z jednoho se nepokusila vykonat zkoušku. Celkový možný počet získaných kreditů byl 12, žalobkyně však nezískala ani jeden.

6. V reakci na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí bylo dne 25. 6. 2024 správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně, v němž uváděla, že proti rozhodnutí o ukončení studia na UCP podala odvolání, které má ze zákona odkladný účinek. Po dobu řízení o odvolání tedy byla i nadále studentkou, a to až do konečného rozhodnutí rektora o podaném odvolání. S ohledem na uvedené tak nemohla neplnit účel pobytu. Kromě podaného odvolání doložila potvrzení o podání odvolání a potvrzení o ukončení studia. Uváděla dále, že na jazykový kurz nemohla nastoupit dříve než 15. 4. 2024, přičemž tato skutečnost by případně odůvodňovala přechodné neplnění účelu pobytu.
7. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně, neboť v době před podáním žádosti neplnila účel, pro který jí bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Zdůraznil přitom, že cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia je umožnit cizinci získat vzdělání ve vybraném oboru. Pokud cizinec na území za tímto účelem pobývá, měl by činit takové kroky, které vedou k úspěšnému absolvování studia. Žalobkyně však podle správního orgánu I. stupně dostatečný pokrok nečinila, když v akademickém roce 2023/2024 nezískala ani jeden kredit. Navíc jí bylo studium ke dni 19. 2. 2024 ukončeno. Pokud by žalobkyně skutečně studovala, pokusila by se alespoň o složení zápočtu či zkoušky. To ovšem neučinila. Nadto nepředložila ani nostrifikaci studia. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že žalobkyně již potřetí změnila obor studia, aniž by některý z nich úspěšně ukončila. Nejednalo se přitom ani o příbuzné obory. Není přitom možné, aby žadatel o dlouhodobý pobyt za účelem studia podal žádost a až následně se rozhodoval, jaký obor by mohl studovat. Správní orgán I. stupně dále doplnil, že žalobkyně dne 2. 3. 2023 požádala o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli Fivuza, s. r. o., kde měla být zaměstnána na pozici prodavačky s týdenní dotací 40 hodin za měsíční mzdu 21 000 Kč; žádost byla zamítnuta. Není pak zřejmé, jaká je skutečná motivace k pobytu žalobkyně, když na jedné straně hodlá studovat vysokou školu a zároveň žádá o výkon nekvalifikované práce. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že cílem povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia není umožňovat cizincům donekonečna studovat bez zdárného výsledku, ale umožnit jim získat vzdělání ve vybraném oboru. Pro úplnost dodal, že žalobkyně byla dne 1. 5. 2024 přijata do jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince, který se však řadí mezi vzdělávací aktivity a nikoli studium dle § 64 zákona o pobytu cizinců.
8. Dne 16. 9. 2024 podala žalobkyně blanketní odvolání, které bylo na základě výzvy správního orgánu I. stupně dne 9. 10. 2024 doplněno. Žalobkyně namítala, že účel pobytu plnila. Správní orgán I. stupně podle jejího názoru nedostatečně zjistil podstatné skutkové okolnosti, které by mu umožnily učinit závěr o neplnění účelu pobytu žalobkyní. Důkazní břemeno přitom tížilo správní orgán I. stupně. Ten založil svůj závěr výlučně na sdělení UCP, z něhož pouze vyplývá, že jí bylo ukončeno studium pro nesplnění studijních předpokladů. Neobsahuje žádné vyjádření k průběhu studia žalobkyně či její docházce. Ze sdělení UCP tak neplyne, jakým způsobem fakticky studovala, zda zde byla pouze zapsána, jak se domnívá správní orgán I. stupně, či zda zde skutečně studovala a studiu věnovala intelektuální i časové úsilí. Správní orgán I. stupně založil své rozhodnutí pouze na tom, že žalobkyně získala v zimním semestru svého studia na UCP 0 kreditů. Tím, že účast na výuce je dominantní součástí plnění účelu pobytu, touto okolností se však správní orgán I. stupně vůbec nezabýval.
9. K odvolání žalobkyně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí setrval na argumentaci správního orgánu I. stupně a zopakoval, že žalobkyně své povinnosti v rámci zimního semestru vůbec neplnila. Nevykonala žádnou zkoušku a

studium úspěšně nezakončila, resp. jí bylo dokonce ukončeno. Zdůraznil, že nelze považovat status žalobkyně jako studenta až do 14. 5. 2024 bez dalšího za plnění účelu povoleného pobytu. To pak zejména v situaci, kdy jí bylo studium ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace ke dni 19. 2. 2024, resp. ke dni rozhodnutí rektora o jejím odvolání ze dne 14. 5. 2024. Skutkový stav byl podle žalovaného správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečným způsobem, a správní orgán I. stupně tudíž nemohl postupovat jinak než žádost zamítnout. Žalovaný dále odkazoval na bohatou judikaturu správních soudů týkající se významu dlouhodobého pobytu za účelem studia a výjimky spočívající v přípustném přechodném neplnění účelu pobytu. V této souvislosti doplnil, že žalobkyní prokazatelné faktické neplnění účelu povoleného pobytu na území v rozsahu téměř celého akademického roku 2023/2024, konkrétně od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024, resp. do 14. 5. 2024, kdy jí bylo ze strany UCP pravomocně ukončeno studium, nelze považovat za přechodnou dobu, ale naopak za převážnou dobu neplnění povoleného pobytu, a to obzvláště za situace, kdy pro neplnění účelu pobytu neexistoval vážný důvod, resp. takový důvod žalobkyně netvrdila a neprokázala. Zdůraznil rovněž, že řízení o žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné nejsou plně ovládána zásadou vyšetřovací a důkazní břemeno ve výše uvedeném smyslu je především na samotném účastníku řízení. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015. Žalovaný dále konstatoval, že nepovažuje závěr o neplnění účelu pobytu za důkazně nepodložený. Z opatřených podkladů totiž, byť nejsou nijak obsáhlé, vyplývá naprosto pasivní přístup žalobkyně ke studiu, a to i bez toho, že by v podkladech bylo uvedeno, zda a jak často se žalobkyně účastnila samotné výuky. Ani skutečnost, že byla žalobkyně přijata na DOCEO, kam nyní dochází a plní si své studijní povinnosti, není v daném případě relevantní. Nejen že uvedené studium není studiem ve smyslu zákona o pobytu cizinců, ale především dle § 45 odst. 1 věty třetí téhož zákona je podstatné, zda došlo k neplnění účelu pobytu po dobu povoleného pobytu, nikoli v době rozhodování správního orgánu. Závěrem žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů připomněl, že volba budoucího studia je odpovědností samotného žadatele. V daném případě je přitom zřejmé, že žalobkyně ve studiu bakalářského studijního programu „Účetnictví a finanční řízení podniku“ při UJEP PF nepokračovala, když nejprve podala žádost o zaměstnaneckou kartu, a teprve poté podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bakalářského studijního programu na UCP, a to konkrétně „Mezinárodní vztahy a diplomacie“, kdy následně po ukončení tohoto studia ze strany UCP podala právě posuzovanou žádost za účelem jiných studijních aktivit. I tato skutečnost pak dle žalovaného dokresluje ryze formální přístup žalobkyně k předchozímu účelu pobytu. Odkaz na rozhodnutí žalovaného v obdobné věci žalovaný označil za irrelevantní a vysvětlil, že oba případy se skutkově lišily.

II. Žaloba

10. Žalobkyně v žalobě zopakovala argumentaci uvedenou v odvolání. Činila sporným závěr správních orgánů, že neplnila účel předchozího dlouhodobého pobytu. Dle jejího názoru správní orgány nedostatečně zjistily, zda a jak v posuzovaném období probíhalo její studium. Skutečnost, že v průběhu akademického semestru získala 0 kreditů, označila za izolovanou a nic nevypovídající o tom, jakým způsobem fakticky studovala na vysoké škole a zda zde byla pouze zapsána, či zde skutečně studovala a studiu věnovala intelektuální i časové úsilí. Konstatovala, že počet kreditů není rozhodujícím faktorem, který by výlučně určoval kvalitu plnění účelu pobytu. Pro podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33.

11. S odkazem na rozhodnutí žalovaného vydané v obdobné věci ze dne 28. 5. 2024, č. j. MV-60074-4/SO-2024, žalobkyně uváděla, že pouhá informace o ukončení studia kvůli nesplnění podmínek studia pro získání 0 kreditů, není bez dalšího dostatečným podkladem pro závěr o neplnění účelu předchozího pobytu.
12. Podle žalobkyně se žalovaný při svém rozhodování soustředil pouze na jeden aspekt realizace účelu studia a sám si domyslel zbylou část podstatných skutečností pro posouzení žádosti žalobkyně. Nevěnoval se posouzení toho, jaká byla míra časové a intelektuální investice žalobkyně, tedy zda žalobkyně navštěvovala výuku v průběhu akademického roku a zda se zde fakticky věnovala studiu a výuce. Účast na výuce přitom označila za dominantní součásti plnění účelu studia, a tedy i o důležitou okolnost při posuzování plnění účelu pobytu. Tím, že žalovaný komplexně nezkoumal intelektuální investici žalobkyně, nezákonně aproboval nesprávný závěr správního orgánu I. stupně, který nadto přehlíží, že jediným důvodem vyloučení žalobkyně z univerzitních studií bylo nedoložení příslušné nostrifikace středoškolského vzdělání.
13. Žalobkyně doplnila, že nedoložení nostrifikace není zcela a pouze na její vůli. Nemohla totiž ovlivnit průtahy ze strany zodpovědných správních orgánů ve věci. Odkázala přitom na rozhodnutí žalovaného ve skutkově obdobné věci ze dne 11. 10. 2024, č.j. MV-121177-4/SO-2024, podle nějž nedoložení nostrifikace je složitějším tématem a nelze jej stavět naroveň např. faktického nedostudování.
14. Není tedy pravdou, že by žalobkyně neplnila účel pobytu, jelikož podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dne 10. 4. 2024. Stále však trvalo její studium na UCP, neboť bylo rozhodnutím rektora ukončeno až ke dni 14. 5. 2024. V této době však již zároveň studovala jazykový kurz DOCEO, do kterého nastoupila dne 16. 4. 2024. Žalobkyně proto navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí. V podstatě zopakoval argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzen věci krajským soudem

16. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, když vycházely izolovaně z informací o počtu získaných kreditů v rámci studia a již se nezabývaly faktickou docházkou žalobkyně.
18. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu*

bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2 (pozn. podtržení doplněno krajským soudem).

19. S žalobkyní se lze ztotožnit v tom směru, že bylo na správních orgánech, aby prokázaly neplnění účelu pobytu před podáním žádosti. Správní orgány podrobně popsaly a relevantně důkazně podložily, proč dle nich žalobkyně neplnila účel předchozího pobytu na území. Argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí soud hodnotí jako logickou a srozumitelnou. Ztotožňuje se zejména s názorem, že za plnění účelu pobytu nelze považovat toliko formální získání, případně udržování statusu studenta. Není přitom pravdou, že by žalovaný vycházel izolovaně toliko z informace o počtu získaných kreditů, případně že by tato informace nemohla poskytnout obrázek o přístupu žalobkyně ke studiu.
20. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely z vícero podkladů a zjištěné skutečnosti hodnotily v souvislostech. Ze sdělení studijního oddělení UCP ze dne 4. 6. 2024 zjistily, že zimní semestr akademického roku 2023/2024 trval od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024. Žalobkyně v něm dle tohoto sdělení nezískala žádný kredit a nesplnila ani jednu ze dvou zkoušek potřebných k ukončení dvou zapsaných předmětů. Ke dni 19. 2. 2024 byla podle sdělení studijního oddělení ze dne 7. 5. 2024 vyloučena ze studia pro nedoložení nostrifikace. K pravomocnému ukončení studia pak došlo rozhodnutím rektora o odvolání žalobkyně ze dne 14. 5. 2024.
21. Za této situace dává smysl závěr žalovaného, že žalobkyně vykazovala zcela pasivní přístup ke studiu. Soudu není zřejmé, jak by uvedený závěr mohlo zpochybnit případné zjištění, že žalobkyně docházela na přednášky a semináře v situaci, kdy se rozhodla nesplnit žádný ze zapsaných předmětů a neplnila své povinnosti ani v jiných oblastech (doložení nostrifikace). V tomto kontextu lze za příléhavý označit odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, podle nějž „vedle docházky do výuky a přípravy na ní (v době, kdy výuka probíhá), zejména musí být zřejmá snaha studenta o plnění takových povinností, které jsou spjaté s postupem ve studiu. Tento postup je vázán na získání kreditů za jednotlivé předměty a student musí v tomto směru vyvíjet snahu, tj. musí získávat zápočty, skládat zkoušky a plnit další podmínky potřebné pro získání stanoveného minimálního počtu kreditů; jinak ve studiu (do dalšího semestru) postoupit nemůže.“ Z provedených důkazů je přitom zřejmé, že žalobkyně nezískala žádné kredity nejen v relevantním semestrálním období (od 18. 9. 2023 do 19. 2. 2024), ale ani po něm (ke dni 4. 6. 2024). Nelze proto uzavřít, že by se žalobkyně snažila úspěšně dokončit studium. Tomu odpovídá i skutečnost, že nastoupila ke studiu kurzu českého jazyka u DOCEO již dne 16. 4. 2024, aniž by vyčkala rozhodnutí rektora o odvolání proti rozhodnutí o vyloučení ze studia, nebo se jinak snažila dohnat své studijní povinnosti na UCP v dalším (letním) semestru.
22. Samotné zjištění a prokázání případného plnění docházky pak zjevně nemohlo nijak zásadně změnit takto zjištěný skutkový stav. Správní orgány tedy nepochybily, pokud nad rámec získaných informací nezjišťovaly, zda a případně jak často žalobkyně docházela do výuky, či jak se jinak intelektuálně či časově věnovala studiu. Žalobkyně nadto netvrdila, že by se studia aktivně účastnila, případně, že by jí v jeho dokončení bránila nějaká vážná překážka. Svou argumentaci omezila toliko na tvrzení, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně.

V tomto bodě lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, podle nějž „ze zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu plyne, že správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav, aniž by o něm byly důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Tato obecná povinnost správních orgánů je však doplněna o povinnost účastníků řízení poskytnout náležitou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu) a označit důkazy na podporu svých tvrzení.“

23. Pokud tedy žalobkyně nepředložila žádná tvrzení, jež by byla způsobila relevantně zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány, je současná situace důsledkem pouze její nečinnosti. Zdejší soud připomíná, že úkolem správních orgánů je zjistit skutkový stav, aniž by o něm byly důvodné pochybnosti. I tato povinnost však má své hranice, po správních orgánech není možné žádat, aby zjišťovaly i irelevantní informace, které nikterak nepřispějí k vyřešení dané věci.
24. Na věci pak nic nemění ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 2 Azs 325/2020-33. Naopak, daný rozsudek a ostatně i pasáž citovaná žalobkyní, týkající se častého střídání studijních oborů, podporuje názor prezentovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí rovněž argumentoval tím, že žalobkyně studijní obory střídala. Zároveň v mezidobí neúspěšně žádala o vydání zaměstnanecké karty. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že i tyto skutečnosti dokreslují ryze formální přístup žalobkyně ke studiu.
25. Co se týče námitky související s nemožností žalobkyně ovlivnit průtahy ze strany zodpovědných správních orgánů ve věci vydání nostrifikace, uvádí soud, že tato námitka je obecná. Soud v tomto kontextu připomíná, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). V dané věci žalobkyně nijak nespecifikovala a nedoložila, z jakých konkrétních důvodů nemohla nostrifikaci doložit, případně jak by tato skutečnost měla ovlivnit to, že se rozhodla nesplnit žádný ze zapsaných předmětů. Samotné nedoložení nostrifikace nadto nebylo nosným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně.
26. Pokud žalobkyně odkazovala na jiná rozhodnutí žalovaného v obdobných věcech, pak soud sděluje, že závěry v nich obsažené nejsou pro soud závazné. Nepovažoval proto za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobkyně nenavrhovala těmito listinami doplnit dokazování, neuváděla ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe žalovaného v jiných věcech. K tomu lze jen poznamenat, že případné jiné důvody vedoucí k vydání odlišných rozhodnutí žalovaného či rozsah odůvodnění těchto rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

27. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

28. Ve věci rozhodoval, aniž v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil jednání, za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. června 2025.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně